

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Investice do manželky

MARGUERITE KAYEOVÁ

INVESTICE
DO MANŽELKY

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

ze všeho nejdřív Vám chci popřát hodně štěstí do nového roku 2022... snad nám všem ty dvojky přinesou radost a pohodu. Mohu Vám slíbit, že i v tomto roce pro Vás každý měsíc připravím dva příběhy z edice Historická romance.

A na co se můžete těšit v lednu? Na dva muže, které spojuje hledání vhodné nevěsty. Ten první, vévoda z Theakstone, potřebuje ženu, jež bude nejen krásnou a milou vévodkyní, ale také matkou pro jeho malou dcerku, na kterou zůstal sám. A proto jsem jeho příběh nazval Hledá se vévodkyně. Druhý, vážený londýnský investor se také potřebuje co nejdřív oženit. A když se mu u dveří objeví dívka, s níž se před lety setkal, ví, že je ta pravá – i přesto, že nemá v kapse ani vindru. Jeho Investice do manželky se mu rozhodně vyplatí. A když se Vám bude tato romance líbit, můžete se už v únoru těšit na její volné pokračování Setkání ve Florencii z minisérie Nevěsty z Nemanic.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

**INVESTICE
DO MANŽELKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Wife Worth Investing In

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7532-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7533-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7234-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž – srpen 1828

Dávno minula půlnoc, ale dusné horko celého dne nezmizelo, zůstalo zajato ve vysokých zdech elegantních budov po obou stranách ulice, po které se Owen Harrington bezcílně toulal. Nezabloudil, přesto si nebyl úplně přesně jist, kam ho nohy zanesly. Už před hodnou dobou přešel na Rive Gauche k Notre Dame, to znamená, že Seine by měl mít kdesi po své pravici. Předpokládal, že směřuje přímo na západ, ale ulice Paříže, jak už ke své újmě několikrát zjistil, mají poměrně daleko k pravoúhlé mřížce. Místo toho se stáčely a kroutily v podivných úhlech, velmi často vedly k nečekaným cílům. Podobaly se konverzačním meandrům místních obyvatel.

Vydal se z Londýna už téměř před dvěma týdny, přesto se ještě úplně neodpoutal od londýnského života. Ale rozhodl se správně. Nesnažil se vyhnout závazkům, jimiž ho pověřil otec, než zemřel. Měl v plánu je dodržet, ale nechtěl, aby byly jeho jediným cílem života. Ještě má před sebou dva roky života, kdy může jednat jen sám za sebe, a dělat si, co chce. Rád by našel svoji životní náplň, jež by byla zároveň

kompatibilní s tím, čím ho pověřil otec. Zatím neměl nejmenší tušení, co by to mělo být, ale byl celý nadšený a dychtivý prozkoumat všechny možnosti, které se mu naskytnou.

Na inkoustově modré obloze nad jeho hlavou zářily jako titěrné tečky hvězdy, vzduch ještě nasycený horkem a prachem dne se těžce dýchal. Nakonec ho donutil zvolnit tempo a pomalu se loudat. Najednou upoutalo jeho pozornost světlo. Kavárenské lucerny zavěšené v úzké uličce blikaly do tmy. Zvědavě přišel blíž, protože většina kaváren a bister zavřela už před mnoha hodinami. Říkal si, že velmi pozdní *digestif* by mu mohl udělat dobře. Proto se rozhodl vejít.

Hlavní sál Café Prokope byl obložený tmavým dřevem a plný kouře. Dva muži se zamyšleně mračili nad šachovnicí, na níž stálo už jen pět figurek. Kolem dalšího velkého stolu se jiná skupina mužů dohadovala o účtu pod dohledem zrudlého číšníka. Na Owenovu žádost o sklenku něčeho silnějšího odpověděl jen pokrčením ramen a ukázáním nahoru ke stropu. Owen se tedy vrátil zpátky do foyer a začal stoupat nahoru po elegantním schodišti. V patře panovalo ticho, všechny dveře vedoucí patrně do soukromých salonků byly zavřené, jejich návštěvníci už buďto odešli anebo opravdu měli rádi soukromí. Výbuch smíchu ho lákal do horního podlaží. Tamější sál byl vybudován až pod střechou a zabíral celou plochu domu. Podlahu měl pokrytou černobílými dlaždičkami, všechna okna byla otevřena do pařížské noci a lavice podél červených stěn i v pozdní noci překypovaly pijáky. Světlo na trámech zavěšených lamp dodávalo zdejší klientele jakýsi růžový nádech. *Ale možná za to můžou džbány s červeným vínem,*

pomyslel si Owen, jejichž velké množství společně s velkými hliněnými pohárky stálo rozloženo všude po stolech.

Nikdo mu nevěnoval pozornost, když nerozhodně stál ve dveřích. Právě tohle se mu tady ve městě nejvíce líbilo. Byl tu úplně neznámou osobou, mohl se potulovat po periferii, sám a anonymně, naslouchat a pozorovat. A Francouzi jsou o tolik upovídanější než Angličané. Mluví závratnou rychlostí, gestikulují oběma rukama, překřikují se jeden přes druhého, odbočují od tématu, v kruzích se k původnímu námětu zase vracejí, ale nikdy neztratí nit hovoru.

Už tu nezbyla žádná volná místa. Chtěl zklamaně odejít, když se od jednoho stolu zvedli dva mladíci. Uhnul ze dveří, aby mohli projít, ale oni se zastavili u jiného stolu, kde seděla samotná žena. Obličejem byla obrácená k otevřenému oknu a zády do místnosti, měla před sebou jakýsi notýsek a cosi do něj se skloněnou hlavou zapisovala, čímž dávala najevo, že si nepřeje být rušena. Jen se to domýšlel, zase až tak jasné to nebylo. Dva mladí flamendři se k ní naklonili. Viděl, jak žena vehementně kroutí hlavou. Připadala mu velmi mladá, i když nemohl říct proč. Je to kurtizána? V Londýně by o tom neměl žádné pochybnosti, ale v Paříži je celkem přijatelné, když ženy večeří v restauraci nebo si vychutnávají sklenku vína či šálek kávy. Ale takhle pozdě v noci? Ani Paříž a její společnost nejsou do té míry liberální.

Owen se rozhlédl kolem. Číšník byl zabraný do ostré hádky s jedním zákazníkem nad účtem. Nikdo jiný si té ženy v kritické situaci nevšimal. Jeden mladík si sedl vedle ní. Gestikulovala na něj zcela

očividně, aby ji nechal na pokoji. Ten druhý ji chytil za paži. Vyskočila, aby se mu vykroutila, ale on do ní zprudka strčil, že si znovu sedla na židli. Owen rychle přešel celým sálem ještě dříve, než si uvědomil, že chce zasáhnout. Napadlo ho, že by se mohl zaplést do hádky mezi dámou pochybné pověsti a jejími zákazníky. Ale už bylo pozdě na to, aby se krotil. Kromě toho bylo zcela zřejmé, že pozornost mladíků není vítána.

Nepochyboval o tom, že dva muži jsou příliš silné sousto i na něj. Také nebyl ochoten dostat se s nimi do pěstního souboje. Mohl jen doufat, že to světlovlasé děvče – s přírodně krásnými plavými lasy, jak si všiml, když přišel blíže ke stolu – ho neshodí a bude spolupracovat. Pozdravil ji vřelým úsměvem.

„Nechal jsem tě dlouho čekat, promiň, miláčku,“ řekl francouzsky. „Moc se omlouvám, *ma chérie*. *Messieurs*, jsem rád, že jste moji broskvičku zabavili, ale chápete, že teď už je nás tu trochu moc?“

Mírně se ušklíbl, jak se jim postavil. Ujistil se, že si všimli jeho zařatých pěstí, ale jinak se nepohnul. Chvíli to vypadalo, že možná na pěsti dojde, ale Owen věděl, že musí vyčkat a ustát celou situaci. A skutečně, sedící mladík jen pokrčil rameny a vstal. Toho druhého poplácal po zádech a postrčil ho směrem ke dveřím.

„*Bon nuit, messieurs*,“ zavolal na ně Owen a doprovázel je pohledem ke dveřím. Dokud za nimi skutečně nezmizeli, ani se nepohnul. Teprve potom se obrátil k ženě u stolu. „Dovolíte, *madame*, abych vám dělal chvíli společnost pro případ, že by je napadlo se vrátit?“

„Prosím, posaďte se. A moc vám děkuju *monsieur*.

Směla bych vám nabídnout pohárek vína? Ledaže byste chtěl pít o samotě.“

Váhavě se na něj usmála a Owen zjistil, že se dívá do obličeje udivující krásy. Bohaté vlasy zářily zlatem s měděnými pramínky. Mandlové oči rámované hustými řasami se zdály být také zlaté, ačkoliv prozaičtěji by je přirovnal k lískovým oříškům. Drobný nosík a smyslná ústa doplňoval náznak stejně smyslných křivek pod velmi decentním výstřihem jejích šatů. Kdyby měl v sobě duši básníka, právě by nastala chvíle, aby začal chrlit verše.

Poezii ze sebe nedostal, ale také by neměl civět! „Ne,“ odpověděl jí, když se vzpamatoval. „Nechci pít sám, jen bych vás nerad obtěžoval, *madame*, protože, jak se zdá, vy chcete být sama.“

„No ve skutečnosti někoho čekám.“

„Pak tedy s vaším dovolením mi bude potěšením dělat vám společnost, dokud vaši přátelé nedorazí.“ Posadil se. „Dovolte, abych se představil. Jsem Owen Harrington.“

„Ach, vy jste Angličan?“

„Ano, jako vy jste Angličanka soudě podle vaší francouzštiny, která je bezchybná, ale není bez přízvuku,“ namítl Owen s úlevou ve svém rodném jazyce.

„Jmenuju se Phoebe Brannaglová, ale jsem vlastně Irka.“ Nalila mu víno do pohárku. „*À votre santé*, pane Harringtone.“

„*À la vôtre*, paní Brannaglová.“

„Jsem slečna Brannaglová.“ Cinkl o její pohárek a upil trochu velmi chutného vína. Mluví kultivovaně, na sobě má drahé šaty, i její hodinky s modrým smaltem, na které se chvílemi dívá, jsou velmi

luxusní. Slečna Phoebe Brannagiová určitě nepatří do společnosti *demi-monde*, čímž je její přítomnost tady ještě více překvapující. „Čekáte na přítele nebo na nějakého příbuzného?“ Odvážil se přímé otázky.

Zaklapla hodinky, zakoulela očima a vrátila je do kabelky. „Hodně se opozdil. Ostatně jako vždycky, už se tomu ani nedivím,“ řekla posmutněle. „Čekám na pana Pascala Solignaca.“

Prohlásila to s velmi důraznou úctou, až si byl Owen jistý, že by měl vědět, kdo to je. „Je mi líto, ale obávám se, že...“

„Přece ten velmi známý šéfkuchař. Asi ještě nejste v Paříži dlouho?“

„Týden.“

„A ještě jste nevečeřel v La Grande Taverne de Londres? Můj bože! A kde se to vůbec stravujete?“

„V malých restauracích, jako je tahle. Ale i ve větších.“

„U Procopa byste byl spokojen, jestli máte rád dobrou nabídku jídel. Ale pane Harringtone, člověk přijíždí do Paříže, ne aby tady jedl, ale přímo debužíroval. Slyšel jste někdy o panu Beauvilliersovi, co napsal knihu *L'art du Cusiner*, což je bible francouzské gastronomie? Moje sestra mi koupila první anglické vydání. Restaurace pana Beauvillierse jsou po jeho smrti už několik let zavřené, ale La Grande Taverne de Londres otevřela, a právě Pascal, tedy chci říct Pascal Solignac vládne její kuchyni. Povýšil kuchařské umění na úplně jinou úroveň a je teď opravdu v Paříži středem obdivu. Nemůžu vůbec uvěřit, pane Harringtone, že jste o něm ještě neslyšel. Ale možná dáváte přednost pití před jídlem?“

„Obávám se, že jím, abych žil, nežiju, abych jedl,

což ze mě asi dělá ve vašich očích naprostého kulinářského ignoranta.“

Zabublalo to v ní smíchem. „Vášnivě miluju jídlo. Kdyby nebylo horka v kuchyni a všeho pobíhání kolem sporáku celých čtrnáct nebo patnáct hodin denně, byla bych vykrmená jako ti pašáci připravení na porážku.“

„Panebože, vy jste vrchní kuchařka?“

„Ještě ne, ale moc doufám, že jednoho dne budu. Měla jsem neskutečné štěstí, že jsem našla posledních devět měsíců práci v Pascalově kuchyni. Právě teď pracuju v cukrářském oddělení.“

Owen úplně nevěděl, co si z toho má vybrat. Nějak se mu to nezdálo. „Nejsem odborník, ale nevzpomínám si, že bych někdy slyšel o ženě jako o šéfovi kuchyně nějaké restaurace v Londýně.“

„Je to velmi neobvyklé, dokonce i tady v Paříži. Vlastně jsem jediná žena v celé kuchyni.“

„A jak ostatní reagují na to, že mají mezi sebou krásnou ženu, navíc ještě Angličanku – pardon, chtěl jsem říct Irku – tedy ne Francouzku, to jsem měl původně na mysli. Dávají vám to nějak najevo? Dívají se na vás třeba jako na nevítaného vetřelce?“

Zase se zasmála. „Zasloužila jsem si svoji pozici dost těžce nekonečným loupáním brambor a krájením hromad cibulí. To je obvyklý postup v profesionálních kuchyních, pane Harringtone. Naštěstí neslízím při krájení cibule a brambory jsem se naučila loupat, už když jsem byla takhle malinká,“ řekla a ukázala rukou do výšky stolu.

„Udivujete mě. Podle vaší mluvy soudím, že pocházíte z vyšší třídy.“

Předvedla mu typicky francouzské pokrčení

ramen. „No asi jsem se narodila do dost vysoko postavené rodiny, ale mně nezáleží na barvě krve, jaká mi koluje v žilách, ale spíše na tom, abych žila svůj život naplno. V tomhle smyslu se podobám matce.“

„Takže ona souhlasí s tím, že tady pracujete?“

Zesmutněla. „Věřím, že by souhlasila, kdyby byla naživu. Ale o oba rodiče a malého bratříčka jsem přišla před šesti lety. Doufám, že by na mě byla matka pyšná, protože jsem toho za tak krátkou dobu docílila docela dost, víc, než jsem čekala. Víte, v kuchyních restaurací panuje přísná hierarchie. Musíte si svoje místo a každé povýšení zasloužit. Dostat se do cukrářského oddělení jen za devět měsíců je cosi neslýchaného. Abych byla upřímná, jsou dny, kdy se musím štípnout, abych si připomněla, že se mi to jen nezdá.“

Hlas jí zněl pýchou a zářily jí oči. „Jste očividně pyšná na své zvolené povolání,“ řekl trochu závistivě Owen.

Slečna Brannagrová se rozzářila. „To je všechno, co jsem kdy chtěla a o čem jsem snila. Ale do minulého roku to byly opravdu jen sny. Nebýt velkorysosti mé sestry, nebyla bych tady a neučila bych se u Pascala.“

Pascal. Neslyšel v jejím hlase jenom obdiv. Slečna Brannagrová mu připadala jako otrokyně samotného velkého mentora. *Ten chlap má ale štěstí,* pomyslel si Owen. Jen doufal, že onen pan Solignac, kterého s okamžitou platností zařadil do kategorie nenáviděných bytostí, dokáže ocenit svoji oddanou žákyni a nezneužívá toho, jak je očividně zbožňován. „Ta vaše sestra byla velkorysá, když vám koupila známou kuchařskou knihu.“

„Ano, Eloise je moje starší sestra. Je to hraběnka z Fearnochu.“ Slečna Brannagiová se zahihňala. „Nebesa, nejde mi to z pusy říkat jí hraběnka. Takhle *výborně* se vdala právě před rokem, což jí umožnilo vybavit mě a Estelle hezkou sumou peněz.“

„Máte ještě další sestru?“

„Svoje dvojče.“ Úsměv slečny Brannagiové znějně. „Byly jsme takové pevně smotané klubko až donedávna. Estelle nás pojmenovala elmswoodské čarodějky. Šlo o nás čtyři, mě, Eloise, Estelle a tetu Kate. Tedy ona je lady Elmswoodová a sňatkem naše teta. Byla tak hodná, že si nás vzala k sobě, když jsme ztratili rodiče a žili jsme u ní pět let velmi pohodlně a spokojeně, než se Eloise vdala.“

„Předpokládám, že tehdy se to příjemné a pohodlné začalo vytrácet.“

Slečna Brannagiová se jeho postřehu přímo zachechtala. „Ačkoliv mám tetu Kate z celého srdce ráda, u všech všudy nevím, proč bych měla zůstat v Shropshire, kde dávají lišky dobrou noc, když můžu přijet do Paříže a splnit si svůj sen?“

Jestlipak si také plním svůj sen, říkal si Owen zcela okouzlen jejím nadšením. „A jaký zlatý poklad vás čeká, až si svůj sen splníte? Stanete se šéfkuchařkou v Paříži?“

„Chci se stát *druhým nejlepším* šéfkuchařem a spoluvlastníkem význačné restaurace v Paříži dohromady s Pascalem.“ Úsměv slečny Brannagiové lehce pohasl. „Vlastník restaurace La Grande Taverne de Londres je až příliš konzervativní na Pascalův rozlet, víte. A náš záměr je vyplatit ho, aby se Pascalova genialita mohla naplno a bez překážek rozvíjet. A kdyby nám to nechtěl prodat, koupili bychom

nějakou nemovitost a začali společně od začátku, to je náš plán, který bychom rádi uskutečnili.“

„A vám by nevadilo hrát vedle pana Solignaca druhé housle?“

„Byla by to pro mě čest! Nikdy nad Pascalem nevyniknu, on je doopravdy nekonvenční génius a co víc, líbí se mu předvádět se publiku, ať už jde o hovory se zákazníky nebo poskytování rozhovorů tisku. Estelle, moje dvojče, by si také libovala v podobné publicitě, a dokonce i Eloise by to dělala. Ona je podobná povaha jako teta Kate. Ale já dávám přednost ústraní, vyhýbám se veřejnému zájmu. Jsem nejšťastnější u sporáku.“

„Ale jako samotná žena mezi muži v kuchyni, musíte přece o svoji pozici bojovat.“

„Ale to je něco jiného, protože kuchyň je prostředí, které dobře znám, tam jsem doma a bojuje se mi dobře. Nikdy se necítím jistě mezi cizinci.“

„Ale já jsem pro vás cizinec a vy vypadáte, promiňte mi tu upřímnost, že se cítíte se mnou úplně dobře.“

Začervenala se. „Ale vy jste můj rytíř. A kromě toho je na vás cosi... promiňte, určitě si myslíte, že moc mluvím. A to opravdu dělám, nezlobte se.“

„Mně se povídání s vámi moc líbí. Nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jste vy, slečno Brannaghová, jste velmi výjimečná, jestlipak to víte.“

„Jsem dvojče, takže jsem vlastně jedna z páru.“

„Jste vy a vaše sestra identická dvojčata?“

„Ne, to ne, i když jsme si podobné. Estelle je mnohem talentovanější než já. Je výjimečně skvělá muzikantka a trochu herečka, má výbornou mimiku. Já se předvádím velice nerada.“

„A co si myslí o vaší ambici stát se druhým nejlepším kuchařem v Paříži?“

„Ach bože, Estelle! Teprve nedávno jsem si uvědomila, že sestra má mnohem konzervativnější pohled na život než já. Ale určitě se s tím, co dělám, smírím.“ Upila trochu vína a mírně se zamračila. „Máte nějaké sourozence, pane Harringtone? Ne? No víte, největší problém se sestrami tkví v tom, že vždycky všechno vědí lépe než vy, a myslí si, že vás znají lépe než vy sám. Svým způsobem ano, ale také leccos jenom předpokládají. Já jsem o dvacet minut mladší než Estelle, což ze mě dělá nejmladšího člena rodiny, protože náš mladší bratříček umřel. A ony, tedy Estelle a Eloise, si myslí, že potřebuju chránit a že moje vaření je jenom takový můj koníček pro zábavu. Neřeknou to takhle na rovinu, zvláště Eloise ne, dala mi kuchařku bez jakýchkoliv podmínek, ale obě si myslí, že moje cesta sem byla velká chyba.“

„Ale vy doufáte, že je přesvědčíte o opaku? A jak tak poslouchám, co mi vyprávíte, už na tom dost pozitivně pracujete.“

„Myslíte? Sama si říkám, jestli dělám dobře. Vlastně vím, že si vedu velmi úspěšně, překvapila jsem i sama sebe. Přála bych si, aby moje sestry měly ve mě takovou důvěru jako vy. Ale snad nastane čas, kdy pochopí, že jsem udělala správné rozhodnutí, když jsem utekla z pohodlí rodinného hnízda.“

„Stejně, říkám si, že pro někoho, kdo po světě vůbec necestoval, přijet sám do Paříže musí být dost znepokojující a také náročné.“

„Křest ohněm – to kuchyň v každém případě je. Ale pokud jde o Paříž – musím říct, že jsem se do ní zamilovala hned v první chvíli. Tenhle způsob života

mi vyhovuje. Tolik, ale tolik se liší od života v Anglii. Miluju své sestry i tetu Kate, ale ony jsou všechny velmi silné ženy. Vždycky jsem žila v jejich stínu a nervózní z toho, jak málo ode mě očekávaly, víte.“

„Dovedu si to představit,“ souhlasil Owen srdečně. „Ačkoliv nemám žádnou blízkou rodinu, mám svoji pověst a postavení a jsem dost unavený z toho, abych všemu dostal.“

„Mluvíte mi z duše! Myslím, že Paříž vám vyhovuje stejně jako mně, pane Harringtone. Je to nejkrásnější město, jaké si kdo dovede představit. Trávím každou neděli jeho zkoumáním, chodím si, kam mě zrovna napadne, popíjím kávu v kavárnách, sedávám v parcích a pozoruji lidi, jak se procházejí. Hraju s nimi a se sebou jednu hru,“ pronesla nesměle. „Hádám, jaká jsou jejich oblíbená jídla.“

„A co byste řekla, že je moje oblíbené jídlo?“

„Kterýkoliv Francouz by okamžitě řekl *roastbeef*, ale vy máte do typického Angličana daleko.“ Bedlivě ho pozorovala těma oříškovými očima zářícíma jako zlato, bradu si podložila rukou. „Řekla bych, že máte raději snídani než večeři. Vejce naměkko nebo možná míchaná se smetanou, jemná a chutná. Šunku vařenou s kořením a studenou. Čerstvé rohlíky a slané máslo. Kávu. Mám pravdu?“

„I kdybyste se mýlila, vyprávíte to tak chutně, že bych tomu rozhodně dal přednost před dušenou zvěřinou k večeři.“

„Teď je řada na vás. Co myslíte, že ráda jím?“

Využil příležitosti, aby si ji prohlédl tak podrobně jako ona jeho. Znovu byl zasažen její svěží krásou, jež plně korespondovala s jejím příjemným chováním. „Pozdní večeře,“ řekl a usmíval se na ni, „rozhodně

večeře na konci dlouhého pracovního dne, když skončíte se servírováním jídel klientele. Chřest s holandskou omáčkou, k tomu možná ztracené vejce a sklenka šampaňského. V zásadě velmi anglické jídlo ale s trochou francouzského šmrncu – ačkoliv vím, vy jste Irka. Tak jak jsem si vedl?“

Smála se. „Oplatím vám kompliment, pane Harringtone. I kdybyste se zcela mýlil, říkáte to tak barvitě, že na to dostávám chuť. Vidíte, je to docela zábavná hra, nemyslíte? Můžu tím trávit hodiny a hodiny, sedím a o samotě si takhle hraju. Líbí se mi, že nikdo neví, kdo jsem, nikdo se o mě nezajímá. V Paříži poprvé za celý svůj život můžu být sama za sebe, dělat si co chci a neohlížet na nikoho jiného – tedy alespoň v neděli, když mám volno.“

„Touláte se po Paříži sama?“

„Ano, a moc se mi to líbí. Pascal tráví neděle buďto experimentováním v kuchyni nebo dospíváním. I kdybych chtěla společnost, nemám tady žádné přátele kromě spolupracovníků v kuchyni, ani nemám čas si nějaké hledat. Ale vlastně je nepotřebuju. Je to tak osvobozující, když nejsem ta Estellina druhá, mladší polovička. Zní to hrozně, svou sestru mám ráda, vlastně obě sestry, a vím, že pro mě chtějí jen to nejlepší a ochraňují mě, ale zároveň mě tím dusí a také mnou lehce manipulují.“

„Takže jste se chtěla zbavit okovů?“

„Ano! Přesně tak! Vy mi báječně rozumíte.“

„Pochopitelně. Zamýšlel jsem se nad něčím velmi podobným, než jsem vešel do téhle kavárny. A musím říct, jsem velmi rád, že jsem sem zabloudil. A jsem ještě raději, když mi prominete moje slova, že je pan Solignac tak otřesně nedochvilný.“ *Monsieur*

Solignac se zdá být něčím víc než jen pouhým nadřazeným pro okouzující slečnu Brannaghovou, pomyslel si Owen a jeho nevraživost vůči tomu nekonvenčnímu géniovi ještě vzrostla.

„Pochopil jsem to tak, že nemá finanční prostředky, aby si zařídil vlastní podnik?“ zeptal se.

„No ano, je to tak,“ odpověděla zvesela slečna Brannaghová, najednou si vůbec nevšimla jeho skepse. „Pascal má pověst, já zase finanční prostředky. Tomu říkám osudová náhoda.“

Až příliš krásná náhoda na to, aby to byla opravdu náhoda, zhodnotil její slova Owen, když se nad tím zamyslel z Francouzovy perspektivy. Slečna Brannaghová opět vytáhla hodinky a zamračila se na ně.

„Asi se zase zabral do zkoušení nových receptů. Může se tomu věnovat, teprve když skončí servírování jídel hostům. A ta jídla jsou vlastně uvařena podle tradičních receptů, jen on k nim přidává nějaká svoje zlepšení. Klasická kuchyň s bonusem, jak tomu říká. Ale až budeme mít svůj vlastní podnik, budeme podávat takové pokrmy, o kterých se světu ani nesní, natož aby je někdo ochutnal.“

„A zatímco on tvoří, vy tu musíte trpělivě čekat?“

„Géniové by měli být rozmazlováni,“ řekla a mírně se naježila. „A také je třeba o ně pečovat.“

Být opečováván slečnou Phoebe Brannaghovou by se mi také líbilo, pomyslel si s lítostí Owen. Už dlouho se mu nestalo, že by ho takovou měrou přitahovala nějaká žena. Jen kdyby se setkali za nějakých jiných okolností, vyvinul by maximální úsilí, aby se s ní lépe seznámil. Hledal správné slovo, kterým by ji popsal, a napadlo ho podmanivá, a to nejen co se vzhledu týká, ale i jejího přístupu k životu. Oplývala

skutečnou radostí ze života, tím francouzským *joie de vivre*, jako by se po něm natahovala a zároveň si ho naplno užívala. Tenhle pocit už dávno ztratil. Cítil se vyprahlý, a proto se rozhodl cestovat do ciziny, aby v sobě znovu objevil nějaký cíl, elán do života, svěžest. Ona je odvážná a nebojácna. Obdivoval její troufalý přístup.

„Přeju vám hodně úspěchů,“ řekl Owen a pozvedl svůj pohárek. Taková otřepaná fráze, ale kupodivu jí myslel vážně.

„Děkuju.“ Slečna Brannagiová se svým pohárem dotkla toho jeho. Poprvé si všiml jejích rukou. Nehy měla úplně nakrátko ostříhané a pokožka na ruce byla plná drobných jizviček po malých říznutích a spáleninách. Postřehla, že se jí dívá na ruce a rychle je schovala pod stůl. „Důkazy o mém zaměstnání,“ řekla lehce znepokojená.

„Důkazy o mém nicnedělání,“ řekl Owen a ukázal jí svoje ruce.

„Panebože, vy máte ale nádherně modelované ruce sochaře s krásně dlouhými prsty.“

„Nemám v sobě ani za mák uměleckého nadání, dávám přednost tělesným cvičením.“

Slečna Brannagiová upila trochu vína a usmála se. „Je tak příjemné bavit se v angličtině. Přestože se mi tady v Paříži moc líbí, stýská se mi po hovorech a Estelle, Eloise a tetou Kate. Ale pořád jsem mluvila jen o sobě, řekněte mi, pane Harringtone, co vás přivedlo do mého oblíbeného města?“

„Víte co? Já bych nejdříve zkusil u číšníka objednat další džbánec vína. Ten člověk vypadá, že mě absolutně ignoruje. Promiňte, ale asi bude rychlejší, když za ním zaběhnu.“

Phoebe se dívala, jak Angličan rychle přešel místností a odchytil číšníka. Prozradila toho na sebe příliš? Uhodl, že ona a Pascal jsou milenci? Její milostné vzplanutí je úplně čerstvé a patří do jejího nového a vzrušujícího života v Paříži, že úplně zapoměla na to, jak se to může jevit někomu dalšímu. Vyradila svoje city k Pascalovi, protože je z něj tak nadšená? Pan Harrington nic neřekl, ale co si asi o ní myslí, když tu sedí sama a popíjí víno v kavárně v podivné hodině po půlnoci. Choval se k ní absolutně zdvořile. Ale jistě byl překvapen, když zjistil důvod, proč tu je. Přitom vypadal spíš zvědavě než pobouřeně.

Většina lidí by její aférku považovala za naprosto skandální. Proto byla tak opatrná při výběru slov, když popisovala Pascala v dopisech Eloise a tetě Kate. K Estelle byla mnohem upřímnější, myslela si, že její dvojče ji pochopí. Ale k jejímu údivu zaujala Estelle úplně stejný přístup, jaký by předpokládala u Eloise, kdyby znala pravdu. Místo, aby Phoebe pochválila za její odvahu, byla úplně konsternovaná a obdařila ji několika nelichotivými přirovnáními k jejich matce.

Chudák mamá. Phoebe vždycky věděla, že Eloise jí nikdy nerozuměla. Ale na její obranu musí říct, že nejstarší sestra musela nést všechnu tíži matčina nezodpovědného přístupu k dětem. Ale maminka byla svobodná duše. Eloise neviděla, jak se musela cítit uvězněná v poutech mateřství a v očekáváních společnosti. Matka i otec byli oba velmi nešťastní v nespokojeném manželství a nedalo se popřít, že jejich děti tím také trpěly. Ale matka byla takový zářivý a barevný motýlek, že ji nebylo možno posuzovat

obvyklými měřítky. Polapit takovou oslnivou a volnou bytost bylo jako polapit krásného motýlka do sklenice s víkem. Eloise tohle nikdy nepochopila, ale Phoebe ano. A domnívala se, že Estelle tomu také rozumí, i když se o tom spolu nikdy nebavily, protože braly v úvahu názory nejstarší sestry.

Ovšem Estellina odpověď na Phoebeinu plachou zповěď o romáнку s Pascalem zcela vyjasnila její stanovisko. Dala Phoebe na vědomí, že není do Pascala zamilovaná, ale je jeho otrokyně, jako by byla slepá a neměla žádnou svobodnou vůli. Také jasně vyjádřila svoji sžíravou kritiku týkající se Pascalova přínosu do jejich vztahu, dokonce pochybovala o tom, že ji Pascal skutečně miluje. Ona sama by ani za tisíc let nepředpokládala, že si jí Pascal v kuchyni vůbec všimne, přesto od samého počátku bylo jasné, že se mu líbí. Velmi jí to polichotilo, ale myslela si, že jeho zájem rychle pomine, ale opak byl pravdou, s časem vzrůstal. Estelle se mýlila. Vztah mezi nimi dvěma byl velmi výjimečný. A bolelo, když tomu její dvojče nerozumělo. Estelle očividně nezdělala vůbec nic z matčina volného ducha, a proto bylo zcela zbytečné ji přesvědčovat. Kdyby přijela do Paříže a na vlastní oči viděla, jak je Phoebe neuvěřitelně šťastná a jaký úspěch v životě zažívá, přestala by ji přesvědčovat, aby se vrátila domů. Ale do té doby se obě musely smířit s tím, že mají každá jiný názor.

V budoucnosti bude mnohem opatrnější, až bude psát dopisy Estelle. Rozhodně jí nenapíše o tomhle rozhovoru, pomyslela si Phoebe a usmála se na pana Harringtona, který se právě vracel ke stolu a vítězně třímal v ruce džbáněk s vínem. I když měla oči jen pro Pascala, nebyla slepá a dobře si všimla, jak je

tenhle Angličan atraktivní. I když jeho tmavě plavé vlasy a pomněnkově modré oči jí spíš připomínaly Nora, a ne anglického džentlmena. Podpořila ji v tom i jeho chůze celým sálem, když jí spěchal zachránit bez ohledu na to, že byl sám proti dvěma. Je oblečen s nedbalou elegancí, které jsou schopni jen velmi bohatí lidé, sami o sobě hodně sebevědomí. Jeho úsměv nepostrádal jakousi uličnickou přitažlivost. Ale to už si asi příliš vymýšlí? Ne, sousloví nebezpečně přitažlivý mohlo být speciálně sestaveno kvůli němu.

Doopravdy, kdyby nebylo Pascala, byla by ve velkém pokušení strávit spoustu času ve společnosti Owena Harringtona, dokud je v Paříži. Nemá nic z Pascalovy galské okázalosti, o níž si Phoebe občas a velmi neloajálně myslela, že sklouzává až do arogance. Určitě si nedovedla představit, že by se pan Harrington lyricky rozplýval uprostřed tržiště nad čerstvými hříby nebo si rval vlasy, protože se vyprodaly. Ale na druhou stranu si zase nedovedla představit Pascala, že by ji tak neohroženě přišel zachránit před dvěma muži, kteří ji obtěžovali. Pascal by přišel, mával kolem sebe pěstmi a křičel by, až by upoutal pozornost každého v sále k jejímu problému. Tedy to by udělal, pokud by si vůbec všiml, že nějaký problém má. Zatímco pan Harrington jednal s tichým sebevědomím, které bylo daleko účinnější a zcela určitě daleko diskrétnější. Ačkoliv není v žádném případě to, čemu Pařížané říkají anglický nadutec, je zcela jasně anglický džentlmen. Paříž mu podlehne a on podlehne Paříži. Velká škoda, že ona u toho nebude, říkala si, když si opět sedal vedle ní.

„*Santé*,“ řekla Phoebe a opět fukla pohárkem

o ten jeho. „No a teď mi, prosím, povězte, co vás přivedlo do Paříže?“

„Abych citoval klasika, doktora Johnsona, když je člověk unaven Londýnem, znamená to, že je unaven životem.“ Zíral do svého poháru s vínem, otáčel ho v ruce. „Jsem tu, protože jsem unaven jak Londýnem, tak životem v něm. Zní to, jako bych byl sebestředný, arogantní narcisista.“

„A jaká je pravda?“

„Že se honím za přeludem. Něco jako vy jen s tím rozdílem, že vy máte cíl a já žádný nemám. Žádný hrnec plný zlata na obzoru, nic neplánuju. Chtěl bych zjistit ani ne tak kdo jsem, jako čím bych se mohl stát. Panebože, to zní pěkně nabubřele.“

„Ale ne, připadá mi to vzrušující.“

Posmutněle se usmál. „Podezřele vágní. Závidím vám vaši jistotu i vaše odhodlání. Víte, co chcete, a nestaráte se o konvence, abyste toho dosáhla. Nemůžu vám ani vypovědět, jak je to osvěžující a jak moc vás za to obdivuju.“

„Děláte ze mě rebelku.“

„Já si myslím, že jste rebelka, i když si to možná neuvědomujete. Já jsem se také vždycky považoval tak trochu za rebela, ale jen jsem se jednoduše špatně choval, jak to běžně dělají rozmazlení a bohatí mladíci. Rozšířila jste moje obzory, slečno Brannaghová. Až do dneška jsem neměl jiné ambice než se bavit.“

„Nebesa, to jste měl štěstí, že jste se mohl jen bavit.“

„Zdědil jsem dostatečné bohatství po otci, který před deseti lety zemřel. To mi bylo šestnáct. A když jsem dospěl do plnoletosti, stal jsem se středem společnosti v dobrém i horším smyslu toho slova.

Kdybyste dala na skandální plátky, jsem nejbohatší, nejdivočejší, nejchytřejší, nejhezčí, nejobdivnější chlápek v Londýně. Moje přítomnost způsobí rozruch na večírku nebo na plese. Nikdy jsem neodmítl žádnou výzvu a nikdy se mi nestalo nic horšího, než že jsem si zlomil zápěstí. Ve zkratce, je mi šestadvacet a dosud jsem si žil naprosto báječně – alespoň mi to říká můj nejlepší přítel Jasper. Jediné, nad čím jsem posledních několik měsíců přemýšlel, bylo, že žiju velice neproduktivním a plytkým životem.“

„Dobré nebe!“ Phoebe vykřikla, protože ji tím prohlášením zaskočil a úplně překvapil. „To myslíte vážně?“

„Nikdy nic nemyslím vážně, pokud to není něco zcela triviálního.“

„Estelle, moje dvojče, to taky dělá,“ podotkla Phoebe. „Uchyluje se k sarkasmu, když ji něco rozruší, tedy chci říct, když mluví o něčem, co jí velmi leží na srdci.“

„Můj problém tkví v tom, že mi nic na srdci příliš neleží.“

„Ale to nemůže být pravda!“

„Taková autorita jako nedělní noviny *John Bull* mě popsaly jako ‚zaníceného hedonistu se zálibou ve skutcích hazardujících se smrtí, který se nestará o nic jiného než o zábavu‘.“

Copak si z ní tropí žerty? Nejspíš ne, protože jeho úsměv má jakési ostří. „Za předpokladu, že vás zábava unavila, přijel jste do Paříže pro – promiňte, ale pro co vlastně? Já stále nevím, co od návštěvy Paříže čekáte?“

„Ani já to nevím, slečno Brannagová. Paříž se velmi liší od Londýna a jsem rád, že jsem se sem

vypravil, už jen proto, že jsem se tu s vámi seznámil. Ale jinak opravdu nevím, co bych tu měl hledat. Kdybyste postrádala finance na vaši novou restauraci, nabídl bych vám, že do toho businessu půjdu s vámi, ale naneštěstí pro mě, si můžete svůj sen financovat sama.“

„Tak vložte finance do svého vlastního snu, pane Harringtone. Každý má nějaký sen.“

„Skutečně?“ Hodil do sebe na jedno polknutí zbytek vína z poháru. „Já žiju to, o čem většina lidí jen sní a k smrti mě to nudí. Žiju tak bezstarostně, že už to víc nejde, jsem *nevděčný*, příliš hýčkaný arogantní sobec, a tudíž si občas přeju, abych neměl takové požehnání, ale měl pro co žít.“

„Měl byste více přemýšlet o tom, co si přejete,“ opáčila Phoebe, „a být vděčný za to, co máte.“

„To jste dobře řekla, slečno Brannaghová. Máte naprostou pravdu. Potřebuji smysl života. Ale jakou bude mít podobu a jestli ho najdu v Paříži, Benátkách nebo v Petrohradu či ve Vídni, nemám nejmenší tušení.“

„Proč tak blízko domova? Máte-li dost peněz, můžete ho hledat i u protinožců, nebo v Brazílii či Argentíně.“

„Anebo že by v Číně? Něco vám povím. Mohli bychom se tu setkat řekněme za rok a já bych vám předvedl nového, lepšího Owena Harringtona a vy byste mě na oplátku mohla pozvat na večeři do vaší nové restaurace, která bude chloubou Paříže.“

„Nejsem si jistá, jestli rok pro nás oba bude stačit, abychom to stihli.“

„Tak potom dva roky? Souhlasíte?“

Jeho úsměv byl nakažlivý. „Tak dobrá dva roky na

den přesně," řekla Phoebe a usmála se na něj. „Máte mé slovo, pane Harringtone.“

Vytáhl zlaté pouzdro a podal jí z něho jednu vizitku. „A vy zase moje. Vezměte si moji vizitku pro velmi nepravděpodobný případ, že byste se se mnou potřebovala vidět, abyste naše ujednání zrušila, což se, jak doufám, nestane. Ale velmi se těším, že se s vámi zase uvidím.“

Vložila vizitku do kabelky a usmívala se tomu absurdnímu slibu. Rozlil zbytek vína do obou pohárů a oba je zvedli k přípitku. Jejich oči se setkaly a stala se ta nejdivnější věc. Čas se zastavil. Jako by celý sál i lidi v něm kamsi zmizeli. A zůstali tady jen oni dva.

„Phoebe!“

Vyskočila a rozlila víno. „Pascal!“

„S kým to tu sakra sedíš?“

Pan Harrington také vyskočil a uklonil se. „Owen Harrington. Těší mě, monsieur Solignacu. Potkal jsem slečnu Brannaghovou úplnou náhodou, ale byl jsem rád, alespoň jsem jí mohl povyprávět novinky o její sestře, hraběnce z Fearnochu, se kterou se znám.“

Pascal se lehce uklonil a dál podezřívavě hleděl na pana Harringtona. „Panu Harringtonovi se nelíbilo, že tu sedím sama tak pozdě v noci. Byl tak laskav a dělal mi společnost," vložila se Phoebe do rozhovoru.

„Jsem mu vděčný, ale už jsem tu.“

Phoebe celá rozladěná Pascalovým agresivním chováním se chystala protestovat, ale pan Harrington už byl na odchodu. „*Monsieur*," uklonil se Pascalovi. „Slečno Brannaghová," stiskl jí krátce ruku. „*Adieu*.“